

Popiežiaus apsilankymas Lenkijoje: „Tvirtai laikykitės tikėjimo“

Šūkiu „Tvirtai laikykitės tikėjimo“, sekdamas Jono Pauliaus II pėdomis, Benediktas XVI pradėjo savo kelionę Lenkijoje. Skelbiame keletą jo tartų žodžių, pradėdami nuo kelionės pabaigos.

2006-05-31

Atsisveikindamas su Lenkija:

„Būkite ištikimi krikščionybės turtų sergėtojais ir perduokit juos ateities kartoms. Būkite budrūs ir giliai tikėkite, būkite ištvermingi ir kupini džiaugsmo; visus darbus dirbkite lydimi geraširdiškumo.“

Per Šv. Mišias Krokuvoje:

„Tikėjimas yra itin asmeniškas žmogaus sielos aktas, turintis du lygmenis. Tikėti – tai pirmiausia pripažinti tiesą, kad mūsų protas visko neapriėpia, ir pasitikėti žmogumi, ne paprastu žmogumi, o pačiu Kristumi. Svarbu, kuo tikime, tačiau daug svarbiau Tas, kurį tikime.

„Vakar man padovanojote laiškų rinkinį „Nevartoju, nesu priklausomas nuo narkotikų“. Prašau jūsų kaip tėvas: tesėkite šį pažadą. Nuo to priklauso jūsų gyvenimas ir jūsų laisvė. Netapkite šio pasaulio iliuzijų aukomis.“

Lankydamasis Osvencime:

„Lankantis tokioje vietoje pritrūksta žodžių; širdyje lieka vietos vien tik bejėgiškai tylai, tylai, kuri šaukia Dievui: „Viešpatie, kodėl tylėjai? Kodėl leidai įvykti tokiai tragedijai?“ Tylomis žemai lenkiamės (...) tai nesuskaičiuojamai daugybei čia kentėjusių ir myriop pasmerktų žmonių; tačiau ši tyla virsta šaukimusi atleidimo ir susitaikymo, šaukimusi Dievo, kad daugiau niekada tokia tragedija neįvyktų.“

„Nesam pajėgūs išnarplioti Dievo slėpinio, viso labo regim jo nuotrupas ir klystame teisdami Dievą ir istoriją. (...) Ne, vienu žodžiu turime ir toliau būti nuolankūs ir be atvangos šauktis Jį: „Pabusk! Neužmiršk žmogaus, kurį sukūrei!“

Per Šv. Mišias Pergalės aikštėje:
„Juo pasitikėdami, nieko neprarandame, atvirkščiai – tik laimime“

„Norima iškraipyti Kristaus žodį ir nubraukti Evangelijos tiesas, neva pernelyg nepalankias šiuolaikiniam žmogui. Visi krikščionys savus įsitikinimus turi nuolatos lyginti su Evangelija ir Bažnyčios tradicija, kad liktų ištikimi Kristaus žodžiui net ir tada, kai jį žmogui sunku suvokti.“

„Neturime pasiduoti reliatyvizmo ir subjektyvaus bei selektyvaus Šventraščio aiškinimo pagundai. Tik nedaloma tiesa mums atveria kelią pas Kristų, mirusį ir prisikėlusį, kad būtume išganyti.“

„Tikėjimas – tai glaudus ryšys su Kristumi. Mylėti Kristų – tai juo pasitikėti, taip pat ir atėjus išbandymų valandai. (...) Juo pasitikėdami, nieko neprarandame, atvirkščiai – tik laimime. Jo rankose mūsų gyvenimas įgauna tikrąją prasmę. (...) Jį mylėti reiškia nuolat su Juo kalbėtis, pažinti Jo norus ir mielai juos pildyti.“

„Gyventi tikėjimu ir meile Kristui reiškia atmesti viską, kas neigia Jo meilę. (...) Tikėjimas kaip atsidavimas Kristui yra ta meilė, skatinanti skleisti gėrį, kurį Kūrėjas suteikė kiekvienos ir kiekvieno mūsų prigimčiai, žmogiškai esybei ir visai pasaulio kūrinijai.“

Ekumeniniame susitikime:

„Dosnumas – vienybės pradžia“

„Nepamirškime pagrindinės nuostatos, kuri nuo pat pradžių buvo Kristaus mokinių vienybės pagrindas: „Tikinčiųjų bendruomenėje neturi būti tokio neturto, kad trūktų reikalingiausių dalykų garbingai gyventi.“ Ši mintis visuomet gyva; (...) ar pajėgsime įvykdyti šiuolaikinius labdaros uždavinius, labiausiai priklauso nuo mūsų tarpusavio bendradarbiavimo. (...) Įsitraukę į šį abipusių ryšių tinklą, kurį dirbdami drauge

kuriame, visi galime padėti skurstantiesiems.“

„Tarp krikščioniškų bendruomenių, pašauktų liudyti meilę, aukščiau už kitas iškyla šeima. Šiandieniniame pasaulyje, kuriame vis daugėja tarptautinių ir tarpkultūrinių santykių, vis dažniau šeimas nusprendžia kurti skirtingų tradicijų, religijų ir krikščionybės atšakų jaunuoliai. Dažnai (...) šis apsisprendimas sudėtingas: iškyla grėsmė tiek tikėjimo, kaip šeimos ateities kūrimo pamato, tiek šeimos vienovės išlaikymui. (...) Laimei, vis labiau plečiantis ekumeniniam judėjimui, šis apsisprendimas gali tapti vienybės kūrimo pavyzdžiu.“

Susitikime su kunigais Varšuvos katedroje: „Dvasinio gyvenimo vedlys“

„Nepasiduokime skubėjimo pagundai ir minčiai, kad laikas, kurį aukojame Kristui tylioje maldoje, yra sugaištas.

(...) Nenuleiskime rankų vien todėl, kad maldai reikia pastangų ar todėl, kad, atrodytų, Jėzus nekalba. Nors Jis ir tyli, bet veikia.“

„Pasaulyje, kuriame tiek daug triukšmo ir painiavos, svarbu tyliai garbinti Ostijoje įsikūnijusį Jėzų. Uoliai melskitės ir garbinkite, rodydami pavyzdį tikintiesiems. Maldoje jie atras pagūdą ir šviesą, ypač kenčiantieji.“

„Tikintieji iš kunigų tikisi vienintelio dalyko: kad išmanytų, kaip žmogui siekti suartėti su Dievu. Kunigo niekas neprašo, kad jis išmanytų ekonomiką, statybą ar politiką. Prašo jį būti dvasinio gyvenimo vedliu.“

„Kunigas tikintiesiems turi liudyti amžinąją Dievo Žodžio išmintį. Uoliai tobulinama asmeninė malda ir geras religinis parengimas gyvenime atneša vaisių. Kristui reikia subrendusių, stiprių kunigų, kurie

būtų pajėgūs puoselėti tikrąją
dvasinę tėvystę.“

„Labai svarbu mokytis nuoširdžios
krikščioniškos atgailos. Atgailaudami
išpažįstame savo nuodėmes kitų ir
Dievo akivaizdoje.“

„Tarnaukite žmonėms, laukite jų
parapijose ir klausyklose, tarnaukite
jiems naujuose judėjimuose ir
bendruomenėse, remkite šeimas,
būkite dėmesingi jaunimui,
nepalikite vargšų ir apleistųjų.“

***Varšuvos oro uoste: „Naujas
žmogiškumo supratimas“***

Galiausiai apsilankysiu Osvencime,
kur labiausiai trokštu susitikti su
pasibaisėtinas kančias iškentusiomis
ir likusiomis gyvomis įvairių tautų
nacių terorizmo aukomis. Visi kartu
pasimelsime, kad praeito šimtmečio
žaizdas užtrauktų gerojo Dievo
siunčiami vaistai – abipusis
atladumas ir slėpiningoji malonė.“

Popiežius lankysis tose vietose, „galvodamas apie daugybę ten žuvusių žmonių ir tikėdamasis suprasti, ko daryti nevalia.“ Ši akimirka suteikia progą pamąstyti, „kaip žemai gali pulti žmogus, kad praradęs orumą pamintų kitus.“

„Tikėkimės, kad ten gimę naujas žmogiškumo supratimas ir žmogaus kaip Dievo kūrinio suvokimas padės išvengti panašių įvykių ateityje,“ – užbaigė jis.